

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permisea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 213 din 29 martie 2007

HOTĂRÂREA
din 12 octombrie 2006
în Cauza Kaya împotriva României
(Cererea nr. 33.970/05)

În Cauza Kaya împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), reunită într-o cameră compusă din: domnii J. Hedigan, președinte, C. Bîrsan, V. Zagrebelski, doamna A. Gyulumyan, domnii E. Myjer, David Thor Bjorgvinsson, doamna I. Ziemele, judecători, și domnul V. Berger, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 21 septembrie 2006, pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se afla cererea (nr. 33.970/05) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean turc, domnul Şaban Kaya (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 15 septembrie 2005 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul este reprezentat de domnul avocat A. Irmieș, din Cluj-Napoca. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul sau, doamna B. Ramașcanu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. În 26 octombrie 2005, președintele Secției a III-a a decis să comunice cererea Guvernului român și celui turc.

Întemeindu-se pe dispozițiile art. 29 § 3 din Convenție, președintele Secției a III-a a decis că admisibilitatea și temeinicia cauzei vor fi examinate împreună.

IN FACT

I. Circumstanțele speței

4. Reclamantul, cetățean turc de origine kurdă, s-a născut în 1969 și locuiește în prezent în Turcia.

5. Conform afirmațiilor reclamantului, necontestate de Guvern, la data faptelor el locuia în România de mai mult de 5 ani. În 2003, reclamantul s-a căsătorit cu A.-I.P., cetățeană româncă. O copie a certificatului de căsătorie a fost depusă la dosar.

6. Printr-o ordonanță din 15 aprilie 2005, procurorul P.C. de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București l-a declarat pe reclamant „indezirabil” și i-a interzis șederea pe teritoriul României pentru o perioadă de 15 ani, pe motiv că existau „informații suficiente și serioase conform cărora el desfășura activități de natură să pună în pericol securitatea națională”. Ultimul paragraf al ordonanței menționa ca ea trebuia să fie comunicată reclamantului și pusă în executare de Autoritatea pentru străini, în virtutea art. 81 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.

7. Conform documentelor depuse la dosar de către reclamant, la 19 aprilie 2005 Ministerul de Interne a informat Serviciul Român de Informații, Ministerul Afacerilor Externe și poliția de frontieră că reclamantului i se interzisese șederea.

8. Printr-o scrisoare din 18 aprilie 2005, Ministerul de Interne a solicitat Autorității pentru străini să îndeplinească formalitățile necesare în vederea transferării reclamantului la centrul special pentru străini „Tudor Gociu”. Cu aceasta ocazie, Ministerul de Interne a informat Autoritatea pentru străini că reclamantul deținea un permis de ședere valabil până la data de 8 iunie 2005.

9. La 18 aprilie 2005, reclamantul a fost arestat de către agenți de la poliția de frontieră și de la Autoritatea pentru străini. Cu aceasta ocazie a fost întocmit un proces-verbal de către 3 agenți de la poliția de frontieră. În aceeași zi, reclamantul a fost condus de către agenții de poliție în fața Autorității pentru străini din București. A doua zi, reclamantul a fost expulzat în Turcia.

10. La 19 aprilie 2005, avocatul reclamantului a sesizat Curtea de Apel București cu o contestație administrativă împotriva Ordonanței Parchetului din 15 aprilie 2005. El a cerut, de asemenea, suspendarea executării măsurii. Avocatul reclamantului a evidențiat faptul că reclamantul locuia de mult timp în România, că era căsătorit cu o cetățeană româncă și că nu săvârșise nicio infracțiune împotriva securității statului.

11. Audierea în fața Curții de Apel București a avut loc la 20 aprilie 2005. Printr-o sentință din aceeași zi, Curtea de Apel a respins contestația, cu următoarea motivare:

„Curtea, din analiza ansamblului probator administrat la dosarul cauzei, precum și a susținerilor și apărărilor formulate, constată:

În sensul dispoziției art. 83 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, «Declararea ca indezirabil constituie o măsură administrativă de autoritate, dispusă împotriva unui străin care a desfășurat, desfășoară sau există indicii temeinice că

intenționează să desfășoare activități de natură să pună în pericol siguranța națională sau ordinea publică».

Măsura dispusă de procurorul desemnat de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București s-a luat la solicitarea Serviciului Român de Informații, adresată cu nr. 001382622 din 15 aprilie 2005, care a constatat că față de dispozițiile art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 sunt suficiente indicii temeinice că reclamantul desfășoară activități de natură să pună în pericol securitatea națională, fapt pentru care s-au făcut aplicabile dispozițiile art. 83 alin. (3) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, modificată și completată prin Legea nr. 482/2004.

Față de dispozițiile art. 84 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, comunicarea datelor și informațiilor care constituie motive ce au stat la baza deciziei de declarare ca indezirabil pentru rațiuni de siguranță națională se poate face numai în condițiile stabilite și către destinatarii expres prevăzuți de actele normative care reglementează regimul activităților referitoare la siguranța națională și protejarea informațiilor clasificate, astfel că acestea nu pot fi, sub nicio formă, aduse la cunoștința străinului declarat indezirabil.

Se mai constată de către instanța că punerea în executare a ordonanței atacate s-a realizat sub incidența prevederilor art. 93 alin. (1) și (4) și ale art. 83 alin. (4¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, modificată și completată prin Legea nr. 482/2004, privind introducerea și scoaterea din centrul de cazare «Tudor Gociu» (...), îndepărtarea de pe teritoriul României fiind realizată la data de 19 aprilie 2005.

Având în vedere cele expuse și data fiind gravitatea abaterilor săvârșite, de natură a pune în pericol siguranța națională (...), Curtea urmează a respinge acțiunea formulată de reclamantul Kaya Şaban ca nefondată.

În temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002, aceasta hotărâre este irevocabilă.”

II. Dreptul și practica interne pertinente

A. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 din 12 decembrie 2002 privind regimul străinilor în România (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 955 din 27 decembrie 2002)

12. Dispozițiile aplicabile sunt următoarele:

Articolul 81

„(1)Aducerea la cunoștința străinului a dispoziției de părăsire a teritoriului României se realizează de către Autoritatea pentru străini ori de formațiunile sale teritoriale.

(2)Dispoziția de părăsire a teritoriului se redactează în două exemplare, în limba română și într-o limbă de circulație internațională.

(3)Atunci când străinul este prezent, un exemplar al dispoziției de părăsire a teritoriului se înmânează acestuia, sub semnătura (...)

(4)Dacă străinul nu este prezent, comunicarea se realizează astfel:

a)prin poștă, cu confirmare de primire, la adresa la care străinul a declarat că locuiește;

b)prin afișare la sediul Autorității pentru străini și al formațiunii teritoriale, în cazul în care nu se cunoaște adresa la care locuiește străinul. ”

Articolul 83

„(1)Declararea că indezirabil constituie o măsură administrativă de autoritate, dispusă împotriva unui străin care a desfășurat, desfășoară ori există indicii temeinice că intenționează să desfășoare activități de natură să pună în pericol siguranța națională sau ordinea publică.

(2)Măsura prevăzută la alin. (1) se dispune de către procurorul anume desemnat de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București, la propunerea Autorității pentru străini sau a altor instituții cu competențe în domeniul ordinii publice și siguranței naționale care dețin date sau indicii temeinice în sensul celor prevăzute la alin. (1).

(3)Procurorul se pronunță, prin ordonanța motivată, în termen de 5 zile de la primirea propunerii formulate în condițiile alin. (2) și, în cazul aprobării acesteia, transmite ordonanța de declarare că indezirabil la Autoritatea pentru străini pentru a fi pusă în executare. Atunci când declararea străinului că indezirabil se întemeiază pe rațiuni de siguranță națională, în conținutul ordonanței nu vor fi menționate motivele care stau la baza acestei decizii.

(4)Dreptul de ședere al străinului încetează de drept de la data emiterii ordonanței de declarare că indezirabil

(5)Perioada pentru care un străin poate fi declarat indezirabil este de la 5 la 15 ani (...)”

Articolul 8

„(1)Ordonanța de declarare ca indezirabil se aduce la cunoștința străinului de către Autoritatea pentru străini, în condițiile prevăzute la art. 81.

(2)Comunicarea datelor și informațiilor care constituie motivele ce au stat la baza deciziei de declarare că indezirabil pentru rațiuni de siguranță națională se poate face numai în condițiile stabilite și către destinatarii în mod expres prevăzuți de actele normative care reglementează regimul activităților referitoare la siguranța națională și protejarea informațiilor clasificate. Asemenea date și informații nu pot fi, sub nicio formă, direct sau indirect, aduse la cunoștința străinului declarat indezirabil.”

Articolul 8

„(1)Ordonanța de declarare ca indezirabil poate fi atacată de străinul împotriva căruia a fost dispusă, în termen de 5 zile lucrătoare de la data comunicării, la Curtea de Apel București. Sentința instanței este definitivă și irevocabilă.

(2)Exercitarea căii de atac prevăzute la alin. (1) nu are efect suspensiv de executare a ordonanței (...).”

Articolul 93

Luarea în custodie publică a străinilor

„(1)Luarea în custodie publică este o măsură de restrângere a libertății de mișcare dispusă de magistrat împotriva străinului care nu a putut fi returnat în termenul prevăzut de prezenta ordonanță de urgență, precum și împotriva străinului care a fost declarat indezirabil sau cu privire la care instanța a dispus expulzarea.

(4)Luarea în custodie publică a străinilor declarați indezirabili se dispune de către procurorul care a dispus măsura declarării ca indezirabil, prin ordonanța prevăzută la art. 83 alin. (3).

(6)Perioada maximă de luare în custodie publică a străinilor împotriva cărora s-a dispus măsura returnării nu poate depăși 6 luni.

(7)Străinii împotriva cărora s-a dispus măsura returnării pot depune plângere împotriva măsurii luării în custodie publică, dispusă de procuror în condițiile prevăzute la alin. (2), la Curtea de Apel București, care este obligată să o rezolve în termen de 5 zile de la data primirii. Introducerea plângerii nu suspendă executarea măsurii luării în custodie publică.”

B. Decizia nr. 342 din 16 septembrie 2003 a Curții Constituționale

13. Într-o cauză similară celei a reclamantului, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra compatibilității art. 84 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 cu principiile constituționale de nediscriminare, cele ale dreptului de acces la un tribunal și ale dreptului la un proces echitabil. Excepția de neconstituționalitate fusese ridicată de un străin în cadrul contestării ordonanței parchetului prin care fusese declarat indezirabil pe motiv că „existau informații suficiente și serioase potrivit cărora el desfășura activități de natură să pună în pericol securitatea națională”.

14. Curtea Constituțională a considerat că articolul precitat era conform Constituției și Convenției, pentru următoarele motive:

„În cauza de față situația străinilor declarați indezirabili în scopul apărării siguranței naționale și protejării informațiilor clasificate este diferită de cea a celorlalți cetățeni străini, ceea ce poate determina legiuitorul să stabilească drepturi diferite pentru aceste două categorii de cetățeni străini, fără că prin aceasta să se încalce principiul egalității. Diferența reală, care rezultă din cele două situații, justifică existența unor reguli distincte.

Totodată Curtea constată că interdicția stabilită de legiuitor pentru cetățenii străini declarați indezirabili, de a nu li se aduce la cunoștință datele și informațiile pe baza cărora s-a

luat o astfel de decizie, este în concordanță cu dispozițiile constituționale ale art. 31 alin. (3), potrivit cărora «Dreptul la informație nu trebuie să prejudicieze [...] siguranța națională».

Dispozițiile art. 84 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 nu încalcă principiul accesului liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, deoarece, conform art. 85 alin. (1), împotriva măsurii dispuse de procuror de declarare ca indezirabil este deschisă calea acțiunii în justiție.

Curtea nu poate reține nici încălcarea prevederilor art. 123 alin. (2) din Constituție referitor la independența judecătorilor, deoarece aceștia trebuie să respecte legea care dă prioritate intereselor privind siguranța națională a României. Instanța urmează să soluționeze contestația în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 cu privire la regimul străinilor în România, verificând legalitatea și temeinicia ordonanței în condițiile și în limitele acesteia.

Referitor la prevederile cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (art. 6 § 1), precum și la cele ale Declarației Universale a Drepturilor Omului (art. 9 și 10), invocate în motivarea excepției, Curtea reține că textul legal criticat nu oprește părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a fi aparate și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează într-o societate democratică procesul echitabil. De altfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat (prin Hotărârea din 5 octombrie 2000, pronunțată în *Cauza Maaouia împotriva Franței*) că «deciziile privind intrarea, șederea și expulzarea străinilor nu privesc drepturile și obligațiile civile ale reclamantului și nici acuzații de natură penală, în sensul art. 6 § 1 din Convenție».

IN DREPT

I. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 5 § 1 lit. f) din Convenție

15. Reclamantul invocă nelegalitatea detenției care a precedat expulzarea sa, cu încălcarea art. 5 § 1 lit. f) din Convenție, care prevede următoarele:

„Art. 5.1. Orice persoană are dreptul la libertate și la siguranță. Nimeni nu poate fi lipsit de libertatea sa, cu excepția următoarelor cazuri și potrivit căilor legale:

(...)

f) dacă este vorba despre arestarea sau detenția legală a unei persoane pentru a o împiedica să pătrundă în mod ilegal pe teritoriu sau împotriva căreia se afla în curs o procedură de expulzare ori de extrădare.”

16. Curtea reamintește că art. 5 § 1 cuprinde lista completă a circumstanțelor în care indivizii pot fi privați în mod legal de libertatea lor, luând în considerare faptul că aceste circumstanțe implică o interpretare restrictivă, fiind vorba despre excepții de la o garanție fundamentală a libertății individuale (*Quinn împotriva Franței*, Hotărârea din 22 martie 1995, seria A, nr. 311, p. 17, § 42).

17. În speță, nimeni nu contestă faptul că reclamantul a fost deținut în așteptarea unei expulzări în sensul art. 5 § 1 lit. f). Aceasta dispoziție impune doar că „o procedură de expulzare (să fie) în curs”; nu este necesar să se verifice dacă decizia inițială de expulzare se justifică sau nu în raport cu legislația internă sau cu Convenția. Din acest punct de vedere, art. 5 § 1 lit. f) nu prevede aceeași protecție ca art. 5 § 1 lit. c) (*Chahal împotriva Marii Britanii*, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pp. 1862-3, § 112).

18. Revine totuși Curții responsabilitatea de a verifica dacă detenția reclamantului a fost „legală” în raport cu aceasta dispoziție, ținând în special cont de garanțiile pe care le oferă sistemul intern. În privința „legalității” unei detenții, ținând cont de „căile legale”, Convenția trimite în principal la obligația de respectare a normelor de fond, precum și a celor de procedura din legislația națională, dar ea impune în plus conformitatea oricărei privări de libertate cu scopul art. 5: protecția individului contra arbitrariului (*Dougoz împotriva Greciei*, nr. 40.907/98, § 54, CEDO 2001-II).

19. Din acest punct de vedere, Curtea amintește că, impunând că orice privare de libertate să fie efectuată „conform căilor legale”, art. 5 § 1 prevede în primul rând că orice arestare sau detenție să aibă o bază legală în dreptul intern. Totuși, aceste prevederi nu se limitează la a trimite la dreptul intern; ele vizează, de asemenea, calitatea legii; aceasta trebuie să fie compatibilă cu preeminența dreptului, noțiune inerentă ansamblului articolelor Convenției. Această calitate implică faptul că o lege națională care autorizează o privare de libertate trebuie să fie suficient de accesibilă și precisă pentru a se evita orice pericol de arbitrar (*Amuur împotriva Franței*, Hotărârea din 25 iunie 1996, Culegere de hotărâri și decizii 1996-III, p. 850, § 50).

20. Curtea observă că, în speță, plasarea reclamantului în centrul special avea o bază în dreptul intern: art. 93 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, potrivit căruia o persoană poate fi luată în custodie publică, în așteptarea expulzării sale, dacă a fost declarată indezirabilă sau dacă ea a făcut obiectul unei proceduri de expulzare. Art. 93 prevede, de asemenea, durata și modalitățile detenției.

Or, în ceea ce privește detenția reclamantului între 18 și 19 aprilie 2005, Curtea relevă că baza legală a acestei privări de libertate este Ordonanța din 15 aprilie 2005 a Parchetului de pe lângă Tribunalul București, care se întemeiază pe Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, citată mai sus.

21. Curtea reamintește că rolul sau nu este acela de a examina *in abstracto* legislația și practica interne aplicabile în aceasta cauza, ci acela de a aprecia dacă modul în care ele au afectat reclamantul încalcă prevederile Convenției [a se vedea, *mutatis mutandis*, *Padovani împotriva Italiei*, Hotărârea din 26 februarie 1993, seria A, nr. 257-B, p. 20, § 24, și *Bellerin Lagares împotriva Spaniei* (decizie), nr. 31.548/02, 4 noiembrie 2003]. Or, detenția, în speță, nu a durat decât o zi, un interval de timp pe care Curtea nu îl consideră nerezonabil.

În plus, conform art. 93 citat mai sus, reclamantul avea posibilitatea contestării măsurii luării sale în custodie publică.

22. În lumina criteriilor degajate din jurisprudența și ținând cont de ansamblul circumstanțelor speței, Curtea apreciază că durata detenției, de numai o zi, este rezonabilă.

Prin urmare, aceasta parte a cererii este în mod evident nefondată, în sensul art. 35 § 3 din Convenție, și trebuie respinsă în conformitate cu art. 35 § 4.

II. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 6 § 1 din Convenție

23. Reclamantul invocă o încălcare a dreptului sau la un proces echitabil cu ocazia procedurii care s-a derulat în fața Curții de Apel București, care s-a finalizat prin Hotărârea din 20 aprilie 2005.

24. Curtea amintește că deciziile referitoare la îndepărtarea străinilor, cum a fost cazul în speță cu privire la Hotărârea din 20 aprilie 2005 a Curții de Apel București, nu implică contestarea drepturilor și obligațiilor cu caracter civil și nici nu se referă la temeinicia unei acuzații în materie penală, în sensul art. 6 § 1 din Convenție [*Maaouia împotriva Franței* (MC), nr. 39.652/98, § 40, CEDO 2000-X]. Astfel, Curtea apreciază că aceasta parte a cererii este incompatibilă ratione materiae cu dispozițiile Convenției și trebuie respinsă în conformitate cu art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

III. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 16 din Convenție și a art. 4 din Protocolul nr. 4

25. Fără a-și susține afirmațiile, reclamantul invocă o violare a art. 16 din Convenție și a art. 4 din Protocolul nr. 4.

26. Curtea observă că aceste capete de cerere nu sunt susținute. Prin urmare, ele sunt în mod evident nefondate și trebuie respinse în conformitate cu art. 35 §§ 3 și 4 din Convenție.

IV. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 8 din Convenție

27. Reclamantul invocă faptul că măsura de expulzare, precum și interdicția de ședere pe o durată de 15 ani pronunțate împotriva sa aduc atingere dreptului sau la viața privată și de familie, garantat de art. 8 din Convenție, astfel redactat:

„Art. 8.1. Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului sau și a corespondenței sale.”

2. Nu este admis amestecul unei autorități publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirea faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei ori protejarea drepturilor și libertăților altora.

A. Asupra admisibilității

28. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod vădit nefondat, în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Ea relevă că, de altfel, acesta nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Este necesar deci să fie declarat admisibil.

B. Pe fond

1. Cu privire la existența unei ingerințe

29. Guvernul nu contestă existența unei vieți private și familiale a reclamantului în România înainte de expulzarea lui, dar susține că această măsură, precum și interdicția de ședere nu au constituit o ingerință în viața sa privată și familială. În această privință, arată că reclamantul nu avea drept de ședere permanentă în România, ci locuia pe baza unei vize valabile până la 8 iunie 2005, care putea fi reînnoită. Mai mult, subliniază că soția reclamantului putea să meargă în Turcia pentru a continua viața familială, după expulzare. Guvernul susține că reclamantul, care se găsea în România de numai 5 ani, nu și-a petrecut „cea mai mare parte a existenței” sale pe teritoriul acestei țări. În sfârșit, consideră că nu a existat nicio ingerință în viața sa privată și familială.

30. Reclamantul contestă susținerile Guvernului. El afirmă că soției sale i-a fost imposibil să se mute în Turcia, ținând cont de religia sa. El contestă accesibilitatea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002, precum și scopul măsurii de expulzare, luată în conformitate cu ordonanța menționată. În final, el invocă absența oricărei probe care ar putea indica pericolozitatea sa pentru siguranța națională.

31. Curtea constată că realitatea unei vieți private și familiale a reclamantului în România anterior expulzării sale nu este contestată.

32. Într-o cauză similară, Curtea a reținut că integrarea reclamantului în societatea românească și caracterul efectiv al vieții sale de familie erau incontestabile și că interdicția de a se afla pe teritoriul românesc a pus capăt acelei integrări și a generat o perturbare radicală a vieții sale private și familiale (*Lupșa împotriva României*, nr. 10.337/04, §§ 24-27, 8 iunie 2006).

33. În speță, reclamantul a intrat în România în anul 2000, unde a locuit de atunci în mod regulat și și-a întemeiat o familie cu o cetățeană româncă.

34. Astfel, Curtea consideră că a existat o ingerință în viața sa privată și familială.

2. Cu privire la justificarea ingerinței

35. O astfel de ingerință încalcă Convenția, dacă nu respecta exigențele § 2 al art. 8. Astfel, trebuie analizat dacă ea era „prevăzută de lege”, dacă avea la baza unul sau mai multe scopuri legitime în raport cu paragraful menționat și dacă era „necesară într-o societate democratică”.

36. Guvernul invocă faptul că măsura litigioasă este în conformitate cu criteriile § 2 al art. 8. El evidențiază faptul că măsura era prevăzută de lege, mai exact de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, și că se

îndeplinește astfel condiția accesibilității. În ceea ce privește condiția previzibilității, Guvernul apreciază că este, de asemenea, îndeplinită, din moment ce art. 83 din ordonanța mai sus menționată prevede că interdicția de a se afla pe teritoriul românesc nu poate fi impusă decât în cazuri strict enumerate, atunci când se cunoaște că un străin desfășoară, a desfășurat ori există indicii temeinice că intenționează să desfășoare activități de natură să pună în pericol siguranța națională sau ordinea publică.

37. Guvernul afirmă că măsura litigioasă urmărea un scop legitim, și anume apărarea securității naționale, că era necesară într-o societate democratică, astfel că se justifică printr-o nevoie socială imperioasă și că era proporțională cu scopul legitim urmărit. Pentru a concluziona cu privire la proporționalitatea ingerinței, Guvernul subliniază că trebuie să se țină cont, pe de o parte, de gravitatea faptelor de care reclamantul era suspectat și, pe de altă parte, și de faptul că partenera sa era liberă să îl viziteze și eventual să se mute în Turcia.

38. În Cauza *Lupșa împotriva României* menționată anterior, Curtea a statuat că art. 83 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 - text legal care a stat la baza expulzării și a interdicției de ședere a reclamantului - îndeplinește criteriul accesibilității, dar ridică probleme din punctul de vedere al previzibilității.

39. În speță, că și în Cauza *Lupșa împotriva României*, mai sus menționată, printr-o ordonanță a parchetului reclamantul a fost declarat indezirabil pe teritoriul românesc, i s-a interzis șederea pentru o perioadă de 15 ani și a fost expulzat pe motiv că Serviciul Român de Informații avea „informații suficiente și serioase conform cărora el desfășura activități de natură să pună în pericol securitatea națională”.

40. Curtea constată că nu a fost inițiată urmărirea penală împotriva reclamantului pe motiv că ar fi participat la comiterea vreunei infracțiuni în România sau în altă țară. Exceptând motivul general mai sus menționat, autoritățile nu au furnizat reclamantului nicio altă precizare.

41. Curtea amintește că orice persoană împotriva căreia se ia o măsură care are la baza motive de securitate națională trebuie să beneficieze de garanții împotriva arbitrariului. În special, persoana trebuie să aibă posibilitatea de a declanșa un control al măsurii litigioase din partea unui organ independent și imparțial, competent să se pronunțe cu privire la toate problemele de fapt și de drept relevante, în vederea stabilirii legalității măsurii și a sancționării unui eventual abuz din partea autorităților. În fața unui astfel de organ de control persoana în cauză trebuie să beneficieze de o procedură contradictorie pentru a-și putea prezenta punctul de vedere și a combate argumentele autorităților (*Al-Nashif împotriva Bulgariei*, nr. 50.963/99, § § 123 și 124, 20 iunie 2002).

42. La fel că în Cauza *Lupșa împotriva României* menționată anterior (§ 41), Curtea de Apel București s-a mărginit la un examen pur formal al ordonanței parchetului. În plus, nicio precizare referitoare la faptele de care era acuzat reclamantul nu a fost furnizată curții de apel, astfel încât aceasta nu a mers dincolo de afirmațiile parchetului pentru a verifica dacă reclamantul prezenta într-adevăr un pericol pentru securitatea națională sau pentru ordinea publică.

43. Datorită faptului că reclamantul nu a beneficiat nici în fața autorităților administrative, nici în fața curții de apel de un grad minim de protecție împotriva arbitrarului autorităților, Curtea a concluzionat că atingerea adusă vieții sale private nu era prevăzută de „o lege” care să răspundă cerințelor Convenției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Al-Nashif împotriva Bulgariei*, citată anterior, § 128).

44. În lumina celor de mai sus, Curtea apreciază că nu mai este necesară examinarea plângerii reclamantului pentru a stabili dacă atingerea a urmărit un „scop legitim” și dacă a fost „necesară într-o societate democratică”.

45. În consecința, a existat o încălcare a art. 8 din Convenție.

V. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 7

46. Reclamantul a denunțat o atingere adusă garanțiilor procedurale în cazul expulzării. El a invocat art. 1 din Protocolul nr. 7, care prevede următoarele:

„1. Un străin care își are reședința în mod legal pe teritoriul unui stat nu poate fi expulzat decât în temeiul executării unei hotărâri luate conform legii și el trebuie să poată:

a) să prezinte motivele care pledează împotriva expulzării sale;

b) să ceară examinarea cazului sau; și

c) să ceară să fie reprezentat în acest scop în fața autorităților competente sau a uneia ori a mai multor persoane desemnate de către aceasta autoritate.”

2. Un străin poate fi expulzat înainte de exercitarea drepturilor enumerate în paragraful 1 a), b) și c) al acestui articol, atunci când expulzarea este necesară în interesul ordinii publice sau se întemeiază pe motive de securitate națională.

A. Cu privire la admisibilitate

47. Curtea constată că plângerea nu este în mod evident nefondată în conformitate cu art. 35 § 3 din Convenție. Ea subliniază, pe de altă parte, că aceasta nu este lovită de niciun alt motiv de inadmisibilitate, fapt pentru care hotărăște să o declare admisibilă.

B. Pe fond

48. Guvernul nu contestă aplicabilitatea în cauza a art. 1 din Protocolul nr. 7 și admite că reclamantul a fost expulzat înainte de a beneficia de garanțiile prevăzute de acest articol. Cu toate acestea, Guvernul consideră că motive de securitate națională reclamă măsuri urgente. Astfel, apreciază că expulzarea reclamantului a fost justificată conform § 2 al art. 1.

49. Guvernul susține, de asemenea, că reclamantul, deși a fost expulzat, a beneficiat de aceste garanții procedurale în fața unei jurisdicții. Astfel, evidențiază faptul că reclamantul a fost reprezentat de un avocat care a putut expune în fața curții considerentele care susțineau neexpulzarea sa (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Mezghiche împotriva Franței*, nr. 33.438/96, Decizia Comisiei din 9 aprilie 1997).

50. Reclamantul afirmă că nu a fost niciodată informat asupra motivelor expulzării sale și reiterează imposibilitatea avocatului sau de a-i asigura apărarea în lipsa oricăror dovezi împotriva sa.

51. Curtea amintește că în caz de expulzare, dincolo de protecția care le este oferită în special de art. 3 și 8, coroborate cu art. 13 din Convenție, străinii beneficiază de garanții specifice prevăzute de art. 1 din Protocolul nr. 7 (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Al-Nashif împotriva Bulgariei*, citată anterior, § 132).

52. Pe de altă parte Curtea relevă faptul că garanțiile mai sus menționate nu se aplică decât străinului aflat legal pe teritoriul unui stat care a ratificat acest protocol [*Sejdovic și Sulejmanovic împotriva Italiei* (decizie), nr. 57.575/00, 14 martie 2002, și *Sulejmanovic și Sultanovic împotriva Italiei* (decizie), nr. 57.574/00, 14 martie 2002].

53. În speță, Curtea constată că nu se contestă faptul că reclamantul locuia legal pe teritoriul românesc în momentul expulzării sale. Astfel, deși a fost expulzat de urgență din motive de securitate națională, fapt permis de § 1 al art. 1, el avea dreptul de a se prevala, după expulzarea sa, de garanțiile prevăzute de § 1 (a se vedea raportul explicativ care însoțește Protocolul nr. 7).

54. Curtea relevă faptul că prima garanție acordată persoanelor vizate de acest articol prevede că acestea nu pot fi expulzate decât „în executarea unei decizii luate în conformitate cu legea”.

55. Cuvântul „lege” se referă la legea națională, trimiterea la aceasta vizând, conform ansamblului dispozițiilor Convenției, nu numai existența unei baze în dreptul intern, ci și calitatea legii: impune accesibilitatea și previzibilitatea acesteia, precum și o anumită protecție împotriva atingerilor arbitrare ale drepturilor garantate de Convenție, venind din partea puterii publice.

56. Curtea reiterează constatarea pe care a făcut-o cu ocazia examinării capătului de cerere privind art. 8 din Convenție, și anume că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, care a reprezentat baza legală a expulzării reclamantului, nu i-a oferit acestuia garanții minime împotriva arbitrariului autorităților.

57. În consecință, deși expulzarea reclamantului a avut loc în executarea unei decizii luate în conformitate cu legea, a existat o violare a art. 1 din Protocolul nr. 7, din moment ce legea nu corespunde cererilor Convenției.

58. În orice caz, Curtea apreciază că autoritățile interne au încălcat garanțiile de care reclamantul trebuia să beneficieze în virtutea § 1 lit. a) și b) al acestui articol.

59. În această privință, Curtea constată, pe de o parte, că autoritățile nu au furnizat reclamantului nici cel mai mic indiciu privind faptele de care este acuzat și, pe de altă parte, că parchetul nu i-a comunicat ordonanța luată împotriva sa decât în ziua singurei audieri în fața curții de apel. Pe de altă parte, Curtea observă că curtea de apel a respins orice cerere de

amânare, împiedicându-l astfel pe avocatul reclamantului să studieze ordonanța mai sus menționată și să depună la dosar documente în sprijinul contestației îndreptate împotriva sa.

60. Amintind că orice dispoziție a Convenției sau a protocoalelor sale trebuie interpretată astfel încât să garanteze drepturi concrete și efective, iar nu teoretice și iluzorii, Curtea consideră, având în vedere controlul pur formal realizat de curtea de apel în aceasta cauză, că reclamantul nu a putut, cu adevărat, să obțină examinarea cauzei sale din perspectiva motivelor care susțineau neexpulzarea sa.

61. A existat deci o violare a art. 1 din Protocolul nr. 7.

VI. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

62. Conform art. 41 din Convenție, „Dacă Curtea declară că a existat o încălcare a Convenției și a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

63. Reclamantul solicită 500.000 EUR, reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul moral cauzat prin expulzarea sa.

64. Guvernul contestă aceste pretenții, apreciind că sunt exorbitante și nejustificate. În plus, susține că nu există nicio legătură directă între încălcările invocate și prejudiciul pretins. Guvernul face trimitere la Cauza *Beldjoudi împotriva Franței* (Hotărârea din 26 martie 1992, seria A, nr. 234-A, § 86), în care Curtea a apreciat că simpla constatare a încălcării constituie o reparație suficientă în această privință. Guvernul amintește și de cauzele *Al-Nashif împotriva Bulgariei*, mai sus citată (§ 148), *Slivenko împotriva Letoniei* [(MC), nr. 48.321/99, § 167, CEDO 2003-X] și *Mokrani împotriva Franței* (nr. 52.206/99, § 43, 15 iulie 2003), în care Curtea a acordat, cu titlu de daune morale, o sumă mai mică decât cea solicitată de reclamant.

65. Curtea apreciază că reclamantul a suferit un prejudiciu moral incontestabil din cauza încălcărilor constatate. Având în vedere ansamblul elementelor de care dispune și statuând în echitate, după cum prevede art. 41 din Convenție, Curtea hotărăște să acorde reclamantului 10.000 EUR cu acest titlu.

B. Cheltuieli de judecată

66. Reclamantul nu solicită restituirea cheltuielilor de judecată.

67. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține restituirea cheltuielilor de judecată decât în condițiile în care le-a cerut. Astfel că, în cauză, Curtea nu acordă reclamantului nicio sumă cu acest titlu.

C. Dobânzi

68. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
CURTEA,
IN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă cu privire la capetele de cerere întemeiate pe art. 8 din Convenție și art. 1 din Protocolul nr. 7 și inadmisibilă pentru rest;

2. declară că a existat o încălcare a art. 8 din Convenție;

3. hotărăște că a existat o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 7;

4. hotărăște:

a) ca statul pârât trebuie să îi plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data la care hotărârea a devenit definitivă conform art. 44 § 2 din Convenție, 10.000 EUR (zece mii de euro) cu titlu de daune morale, plus orice sumă care poate fi datorată cu titlu de impozit, convertibilă în lei românești noi la nivelul ratei de schimb aplicabile la data plății;

b) ca, începând de la data expirării termenului amintit până la momentul efectuării plății, suma va fi majorată cu o dobândă simplă, a cărei rata este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană în această perioadă, la care se vor adăuga 3 puncte procentuale;

5. respinge cererea de acordare a unei reparații echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris la data de 12 octombrie 2006, în conformitate cu art. 77 alin. 2 și 3 din Regulamentul Curții.

John Hedigan,

președinte

Vincent Berger,

grefier